

De Toetredingsakte bevat geen bepalingen betreffende de modulatie van de ingevoerde rechtstreekse betalingen en/of de verlaging in Litouwen van aanvullende nationale rechtstreekse betalingen.

De bepaling „rekening houdend met op grond van artikel 7, lid 1, toegepaste verlagingen” in artikel 10, lid 1, van hoofdstuk 2 van verordening nr. 73/2009 is in strijd met de Toetredingsakte, doordat die bepaling de zogenaamde nivellering van het niveau van de rechtstreekse betalingen in de oude en de nieuwe lidstaten versnelt.

Het onderdeel van artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009 „Vanaf 2012 [...] rekening houdend met de toepassing van artikel 7, lid 1, juncto artikel 10”, dat een nivellering in 2012 van het niveau van de rechtstreekse betalingen in de oude en de nieuwe lidstaten veronderstelt, is in strijd met de Toetredingsakte, doordat het een specifiek jaar (2012) vaststelt waarin het niveau van de ontvangen steun wordt verondersteld genivelleerd te zijn.

In artikel 132, lid 2, van verordening nr. 73/2009 is de term „bedrag” in strijd met de Toetredingsakte vervangen door de term „niveau”, die niet de daadwerkelijk ontvangen steun maar een verondersteld percentage betreft.

Het is onwettig om rechtstreekse betalingen in de oude en de nieuwe lidstaten te vergelijken door steun die door de oude lidstaten is ontvangen (100 % min de modulatie) te vergelijken met de steun die in de nieuwe lidstaten is ontvangen volgens het percentage dat is vastgesteld bij de Toetredingsakte voor de invoering van steun.

5. Schending door de bestreden rechtshandeling van de bij het VWEU vastgestelde doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid

Op basis van de Toetredingsakte wordt landbouwsteun in de nieuwe lidstaten berekend aan de hand van de referentieopbrengst en het basisareaal. In 2012 zijn de referentieopbrengst en het basisareaal sterk veranderd in Litouwen, zodat de toegepaste modulatie en de verlaging van aanvullende nationale betalingen op zich in strijd zijn met de doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, in het bijzonder met de doelstelling om de productiviteit van de landbouw te doen toenemen.

Beroep ingesteld op 31 juli 2013 — Orange/Commissie

(Zaak T-402/13)

(2013/C 313/53)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Orange (Parijs, Frankrijk) (vertegenwoordigers: J.-P. Gunther en A. Giraud, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Gerecht:

- het bestreden besluit nietig te verklaren;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep verzoekt verzoekster om nietigverklaring van de besluiten van 25 en 27 juni 2013 waarbij de Commissie France Télécom, Orange en alle direct of indirect door hen gecontroleerde ondernemingen verplicht zich aan een inspectie krachtens artikel 20, lid 4, van verordening nr. 1/2003 van de Raad ⁽¹⁾ te onderwerpen. Die besluiten zijn vastgesteld in het kader van een procedure op grond van artikel 102 VWEU en artikel 54 van de EER-overeenkomst, met betrekking tot de sector van diensten inzake internetaansluiting (zaak AT.40090).

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster twee middelen aan.

1. Eerste middel: schending van de beginselen van noodzaak en evenredigheid, aangezien de Commissie een inspectie heeft gelast betreffende praktijken die zeer vergelijkbaar zijn met die welke aan de orde waren in een beschikking van de Franse mededingingsautoriteit van slechts negen maanden eerder, en dat terwijl de Franse mededingingsautoriteit geen mededingingsbeperkend gedrag van Orange heeft vastgesteld. Verzoekster stelt dat de Commissie tijdens de inspectie niet heeft gezocht naar andere gegevens dan die waarover zij reeds beschikte, wat zij overeenkomstig de rechtspraak ter zake had moeten doen.
2. Tweede middel: de bestreden besluiten zijn arbitrair, aangezien de Commissie niet voldoende ernstige en door bewijs gestaafde aanwijzingen had om een maatregel te treffen die zo ingrijpend is als een inspectie.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen [101 VWEU] en [102 VWEU] (PB L 2003, L 1, blz. 1).

Beroep ingesteld op 29 juli 2013 — Gossio/Raad

(Zaak T-406/13)

(2013/C 313/54)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Marcel Gossio (Casablanca, Marokko) (vertegenwoordiger: S. Zokou, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht de volgende handelingen nietig te verklaren:

- besluit 2010/656/GBVB en verordening (EG) nr. 560/2005 van de Raad alsmede uitvoeringsbesluit 2012/144/GBVB van 8 maart 2012 tot vaststelling van beperkende maatregelen tegen Ivoorkust, voor zover zij verzoeker betreffen;
- het besluit van 17 mei 2013 houdende bevestiging en verlenging van bovengenoemde maatregelen, voor zover daarbij is bepaald dat verzoekers naam moet worden gehandhaafd op de lijst van personen en entiteiten die zijn opgenomen in bijlage II bij besluit 2010/656/GBVB en in bijlage IA bij verordening (EG) nr. 560/2005 tot instelling van beperkende maatregelen in verband met de situatie in Ivoorkust.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker twee middelen aan:

1. Bevoegdheidsoverschrijding en kennelijke beoordelingsfout, aangezien:
 - de aan verzoeker verweten feiten geen objectieve grondslag hebben en niet op tastbare bewijzen steunen;
 - er geen objectief verband kan worden vastgesteld tussen de redenen die zijn aangevoerd tot rechtvaardiging van de beperkende maatregelen tegen verzoeker en de algemene situatie in Ivoorkust;
 - de rechtsgrondslagen waarop de tegen verzoeker genomen beperkende maatregelen steunen, in strijd zijn met de laatste redenen die tot rechtvaardiging van die maatregelen zijn aangevoerd;
 - de besluiten van de Raad misbruik van procedure en bevoegdheidsoverschrijding vormen.
2. Schending van verzoekers grondrechten en met name van het recht op vermoeden van onschuld, het recht van vrijheid van ondernemerschap, het eigendomsrecht, het evenredigheidsbeginsel alsmede van het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven en van het recht om niet te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Beroep ingesteld op 13 augustus 2013 — Stanleybet Malta en Stanley International Betting/Commissie

(Zaak T-416/13)

(2013/C 313/55)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Stanleybet Malta Ltd (Valletta, Malta), Stanley International Betting Ltd (Liverpool, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: R. Jacchia, I. Picciano, A. Terranova, F. Ferraro, G. Dellis, P. Kakouris en I. Koimitzoglou, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

Verzoeksters verzoeken het Gerecht:

- het bestreden besluit van de Commissie, in haar brief van 10 juni 2013, om het dossier betreffende verzoeksters' klacht tegen de Helleense Republiek en de Griekse organisatie voor voetbalwedenschappen (OPAP) in zaak COMP/39.981 af te sluiten, nietig te verklaren, en
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters vier middelen aan.

1. Eerste middel: schending van de verplichting van de Commissie om de klacht met de nodige zorg en spoed te onderzoeken en kennelijk feitelijke dwaling bij de beoordeling van de in de klacht aangevoerde argumenten inzake artikel 102 VWEU, het concrete en autonome misbruik of de concrete en autonome misbruiken van machtspositie door OPAP en de afbakening van de relevante markt.
2. Tweede middel: schending van de motiveringsplicht van de Commissie en schending van artikel 296 VWEU.
3. Derde middel: misbruik van bevoegdheid door de Commissie en schending van het beginsel dat mededingingsregels autonoom zijn en autonome doelstellingen hebben.
4. Vierde middel: kennelijk onjuiste rechtsopvatting; geen toetsing van de verenigbaarheid van de relevante Griekse wettelijke regeling met het Unierecht vóór het onderzoek van een inbreuk in de zin van artikel 102 VWEU en schending van het recht op een correcte behandeling binnen een redelijke termijn zoals neergelegd in artikel 41, lid 1, van het Handvest van de grondrechten en van de verplichting van de Commissie om de klacht met de nodige zorg en spoed te onderzoeken in het licht van artikel 106 VWEU.